

Vanaf begin Februari bevind ik mij nu in Malindi. Helaas zit mijn tijd er bijna op en zal ik over drie weken weer op Nederlandse bodem staan.

Mijn tijd in Kenia en bij Blessed Generation is een onvergetelijke ervaring en graag neem ik wat ruimte in beslag op deze site om dit uit te leggen.

Het eerste wat mij opviel toen ik voor het eerste het terrein van Blessed Generation betrad, was dat het ruim en groots is opgezet. Wetende dat het centrum nog geen twee jaar bestond, was ik dan ook enorm onder de indruk.

Het meeste werk wat ik heb verricht, heeft zich afgespeeld op het kantoor. Het team heeft mij uiterst welkom ontvangen en het voelt alsof ik nu deel uit maak van de “Blessed Generation Familie”. 5 vrouwen en 1 man op het kantoor; je kunt je voorstellen hoe dat er soms aan toe gaat. Ik kan het niet anders beschrijven als enorm gezellig.

De kinderen in Blessed Generation heb ik leren kennen als ontzettend lieve, vriendelijke en leergierige kinderen. De allerkleinste is altijd wel in voor een high-five en de wat oudere kinderen zijn altijd wel in voor een praatje.

Wat echter de meeste indruk op mij heeft gemaakt, is het outreach programma. Malindi is een toeristenoord. In town valt de Italiaanse invloed niet te ontwijken. Langs de kust bevinden zich grote resorts waar de toeristen van alles worden voorzien. Wanneer je echter verder kijkt dan dit gebeuren en gaat kijken in de wijken buiten Malindi Town en de dorpjes rondom Malindi, wordt je pas geconfronteerd met het “echte” leven. Hier tref je de mud-houses, hier tref je de families die niet of met moeite kunnen rondkomen. Hier tref je de mensen die door gebrek aan financiële middelen niet naar het ziekenhuis kunnen, zich geen medicijnen kunnen veroorloven, niet elke dag kunnen eten en hun kinderen niet naar school kunnen sturen.

Het contrast met hoe ik hier zelf leef is enorm groot. Wanneer ik iets te drinken of eten wil, loop ik naar de keuken of naar de winkels. In principe kan ik mij alles veroorloven wat mijn hartje begeert. Het contrast met het leven in Nederland is nog groter. Alles is beschikbaar en binnen handbereik. Scholen, gezondheidszorg, huisvesting, schoon water, electriciteit, alles is zo vanzelfsprekend. Maar het gaat verder dan dat. Er wordt veel waarde gehecht aan luxe items. Nog meer, nog mooier, nog groter, nog beter. Ik maak(te) mij hier zelf ook schuldig aan. Zonder schuld gevoel koop ik een paar mooie nieuwe laarzen terwijl ik toch echt al 15 paar schoenen in de kast heb staan. Mensen thuis werken hard om te bereiken wat ze voor ogen hebben. Het verschil is dat mensen hier ook enorm hard werken, maar nog steeds niet worden voorzien in hun basisbehoeften.

De families en de kinderen in outreach die ik ontmoet heb, zijn sterke personen. Hoewel zij veel obstakels tegen komen in hun leven, geven zij hun hoop niet op. Zij blijven vechten om de dag door te komen en zij blijven vechten voor een betere toekomst.

Kenia is een enorm mooi land, Kenianen zijn vriendelijke en gastvrije mensen en de manier van leven hier is ontspannen.

Enige aanpassing van mijn kant was noodzakelijk om de nodige frustraties te voorkomen. In het begin heb ik enorm moeten wennen aan het tempo. Ik heb dagen gehad dat ik 's avonds dacht; "wat heb ik nu eigenlijk gedaan?". Een bepaalde klus kan een hele dag in beslag nemen, terwijl je dit normaal gesproken binnen een uur kunt afronden.

Laatst sprak ik met iemand die het mooi wist te omschrijven. Hem was gevraagd waarom hij zo van Kenia houdt. Zijn antwoord was: "because kesho (morgen in Kiswahili) doesn't mean kesho". Kesho kan morgen zijn, maar waarschijnlijk bedoelt iemand overmorgen, of meest waarschijnlijk bedoelt hij volgende week.

Mensen nemen het leven zoals het komt. Er wordt niet al te veel vooruit gedacht (is tevens een valkuil van veel mensen) en mensen pakken de dingen op die zich op dat moment voordoen. In plaats van in de toekomst, wordt er geleefd in het heden. (Ook hier, ik ben aan het generaliseren. Ik heb me laten vertellen dat dit voornamelijk "coastal-eigenschappen" zijn en dat het leven in Nairobi er anders aan toe gaat)

Wanneer ik op mijn fietsje naar Blessed Generation fiets, is het enorm genieten. De hobbelige zandweg brengt mij langs hoge bomen en uitgestrekte velden met mais en mango-bomen. Links en rechts mud-houses en altijd wel mensen op straat. Vrouwen die de zwaarste en grootste dingen op hun hoofd versjouwen terwijl de kleine op de rug in een kanga hangt. Kinderen die op hun blote voeten naar school lopen.

Het zal straks raar zijn om weer in Nederland op straat te lopen. Omringd door mzungu's, overal waar je kijkt asfalt, geen onbekenden die je groeten met een vriendelijke "Jambo", geen tuk-tuk's, geen boda-boda's, geen overvolle matatu's. In plaats daarvan, fietspaden, stoplichten, bussen die werkelijk volgens een schema rijden en mensen die op hun horloge kijken als je niet op tijd bent.

Wanneer je dit leest en je zit er over te denken om naar Kenia te gaan, of voor een vakantie of voor vrijwilligers werk, dan zeg ik; "meteen doen". Neem de tijd om het echte keniaanse leven te proeven en ik weet zeker dat je ook verliefd wordt op dit land en haar mensen.

Kwa heri,

Mirjam van der Linde